

Nochta Pál
Misszió az újszövetségben

Vázlat

Máté 28 18-20

18. És hozzájuk menvén Jézus, szóla nékik, mondván: Nekem adatott minden hatalom mennyen és földön.

19. Elmenvén azért, tegyetek tanítványokká minden népeket, megkeresztelvén őket az Atyának, a Fiúnak és a Szentléleknek nevében,

20. Tanítván őket, hogy megtartsák mindazt, a mit én parancsoltam néktek: és imé én ti veletek vagyok minden napon a világ végezetéig.

Márk 16,15

15. És monda nékik: Elmenvén e széles világra, hirdessétek az evangéliumot minden teremtsnek.

Tudjuk, hogy a tanítványok nem tudták bejárni az egész világot, hanem csak az akkoriban ismert nemzetekhez jutottak el. Ebből nyilvánvalóvá válik, hogy ez a parancs nem a tizenkettőnek, de még csak nem is a 120 tanítványnak szólt, hanem Krisztus összes tanítványának, generációról-generációra. Mint ahogyan az ószövetségből tudjuk, hogy Izrael fiai nem foglalták el az egész földet amit Isten adott nekik, hanem annak csak egy részét, ugyan így a kezdeti egyház sem tudott még minden nemzetet tanítvánnyá tenni. Szerintem ezt a parancsolatot összességében Krisztusnak csak az egész gyülekezete képes betölteni itt a Földön, ezt még világosabban mutatja meg az Apostolok

Cselekedetei 1,8 is.

8. Hanem veszték erőt, minekutána a Szentlélek eljő reátok: és lesztek nékem tanúim úgy Jeruzsálemben, mint az egész Júdeában és Samariában és a földnek mind végső határáig.

Itt egy mindig jobban növekvő és kiszélesedő evangélizációt látunk, de ennek a növekedése és kiszélesedése nem egyik napról a másikra történt, hanem évek hosszú során, még pedig Isten akarata és időzítése szerint, mert ő formálta úgy a tanítványokat és alakította úgy az eseményeket, hogy ez a növekedés megtörténhessen. Tudjuk, hogy amikor az első nagyobb üldözés szétszórta a jeruzsálemi gyülekezetet, akkor kezdték a szétszóródott testvérek másoknak is hirdetni az igét. Aztán tudjuk, hogy Isten megváltoztatta Péter szívét, hogy Kornéliusz százados is hallhassa az evangéliumot. A történelmi feljegyzésekből tudjuk, hogy Etiópiában már az első században létre jött gyülekezet, pedig Filep evangélista nem utazott Etiópiába, hanem csak egy etiópiai kincstárnoknak hirdette az igét, egy járatlan úton. Az egész Apostolok Cselekedeteit ha végig nézzük, azt fogjuk látni, hogy a tanítványok direktben nem hoztak létre missziós szervezeteket, hanem vagy a Szent Szellem készítésére indultak el valamely városba vagy országba, vagy pedig Isten, a tanítványokat engedelmes és gyümölcsöző életük következtében olyan helyzetekbe vihette bele, amelyekben ők Krisztus bizonyosságai lehettek.

Én az évek során egy nagyon egyszerű alapelvet láttam meg, nyilvánvalóan nem tökéletes látás, de nekem valahogy mégis ez az alapelv áll közel a szívemhez. Ez pedig az, hogy minden valódi és maradandó dolog csak az Istennel való közösségből születhet meg az életünkben, még pedig úgy és akkor, ahogy és amikor azt Isten jónak látja.

Így van ez az evangélizációval is.

Mert az igében ezt olvassuk az *1János 1,1-3-ban*:

1. A mi kezdettől fogva vala, a mit hallottunk, a mit szemeinkkel láttunk, a mit szemléltünk, és kezeinkkel illettünk, az életnek Ígéjéről.

2. (És az élet megjelent és láttuk és tanubizonyosságot teszünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, a mely az Atyánál vala és megjelent nekünk;)

3. A mit hallottunk és láttunk, hirdetjük néktek, hogy néktek is közösségek legyen velünk, és pedig a mi közösségünk az Atyával és az ő Fiával, a Jézus Krisztussal.

Vagyis csak azt tudjuk hitelesen hirdetni, amit láttunk, hallottunk, szemléltünk, tapintottunk vagyis amit maga az Úr végzett el az életünkben, a vele való közösségünk közben. Én a Bibliából is úgy látom, hogy általában ezt a munkát nem öt perc alatt szokta bennünk az Úr elvégezni, hiszen a 2Korintus 3,18-ban ezt olvassuk:

18. Mi pedig az Úrnak dicsőségét mindnyájan fedetlen arccal szemlélvén, ugyanazon ábrázatra elváltozunk, dicsőségről dicsőségre, úgy mint az Úrnak Lelkétől. Ez a szemlélés és a szemlélés közbeni folyamatos változás úgy történik meg, hogy Jézushoz megyünk és az ő beszédének hallgatása és életünkre való alkalmazása által mélyre ásunk és jól mélyre ásott alapra kezdjük építeni a szellemi életünket

Lukács 6,47-48

47. Valaki én hozzám jő és hallgatja az én beszédimet és azokat megtartja, megmondom néktek, mihez hasonló.

48. Hasonló valamely házépítő emberhez, a ki leásott és mélyre hatolt, és kősziklára vetett fundamentomot: mikor aztán árvíz lett, beleütközött a folyóvíz abba a házba, de azt meg nem mozdíthatta: mert kősziklán épült.

A tanúságtétel nem csak az, hogy szavakban hirdetjük az igét, hanem az is, hogy az Úrral való közösségünk következtében az életnek olyan viharait is kibírjuk, amelyeket az istentelenek vagy a vallásos hívők már nem bírnak el.

Nem tudunk Krisztus tanúi lenni úgy, ha ugyan hallgatjuk az igét, de szívünkben még sem mentünk oda Jézushoz.

A Lukács 6,49-ben már csak az van, hogy aki hallgatja az igét, itt nem szerepel az a kifejezés ami a Lukács 6,47-ben, hogy aki hozzám jön.

49. A ki pedig hallgatja, de nem tartja meg, hasonló ahhoz az emberhez, a ki csak a földön építette házát fundamentom nélkül: amelybe beleütközvén a folyóvíz, azonnal összeomlott; és nagy lett annak a háznak romlása.

Tehát csak hallgatja az igét, de nem ment oda Krisztushoz. Ma sok gyülekezeti tag így akar evangélizálni, de így nem lesz hiteles a bizonyágtétel, mert a számomra személyes valóságról kell nekem bizonyosságot tennem, ezt pedig csak úgy tudom megtenni, hogy ha oda megyek Krisztushoz és őt hallgatom vagyis személyesen nekem szól az ő ígéje.

Csak a vele való közösség során van lehetőségem arra, hogy igazi tanítvánnyá váljak.

Márk 3,13-15

13. Azután felméne a hegyre, és magához szólítá, a kiket akar vala; és hozzá menének.

14. És választá tizenkettőt, hogy vele legyenek, és hogy kiküldje őket prédikálni,

15. És hatalmuk legyen a betegeket gyógyítani és az ördögöket kiűzni:

Jézus Felment a hegyre, nekünk is oda kell mennünk, mert a hegy a Bibliában az Úrral való közösséget is jelenti. Ő hívta magához a tizenkettőt, hogy vele legyenek, ez azt jelenti, hogy Isten hív be minket a vele való kapcsolatba és a tanítványságba, nem mi hívjuk be magunkat. A mennyei elhívást Isten adta át nekünk, nem mi adtuk át magunknak vagy

rosszabb esetben nem mi adtuk át neki. Csak a vele való közösségből származik az a valódi erő, amely által képesek vagyunk a tanúságtételre és az ő akaratának cselekvésére (Márk 3,15).

Csak a vele való közösségünkben fakadhat az, ha meglátják az emberek, hogy mi tényleg vele vagyunk, hozzá tartozunk.

Apostolok Cselekedetei 4,13

13. Mikor pedig látták Péternek és Jánosnak a szólásban való bátorságukat, és megértették, hogy írástudatlan és közönséges emberek, csodálkoznak vala; meg is ismerék őket, hogy a Jézussal voltak vala.

Jézussal lenni és ezt kell felismernie másoknak is.

Csak ekkor lesz gyümölcsöző az életünk.

János 15,4-5

4. Maradjatok én bennem és én is ti bennetek. Miképen a szőlővessző nem teremhet gyümölcsöt magától, hanemha a szőlőtőkén marad; akképen ti sem, hanemha én bennem maradtok.

5. Én vagyok a szőlőtő, ti a szőlővesszők: A ki én bennem marad, én pedig ő benne, az terem sok gyümölcsöt: mert nálam nélkül semmit sem cselekedhettek.

Maradjunk őbenne, mert akkor fogunk gyümölcsözni és ő határozza meg tanúságtételünk módját, alkalmát és helyét is, mert nála nélkül semmit sem tehetünk. Nem lesz hiteles az, aki nem marad őbenne.

János 15,6

6. Ha valaki nem marad én bennem, kivettetik, mint a szőlővessző, és megszárad; és egybe gyűjtik ezeket és a tűzre vetik, és megégnék. Az Úr, a vele való közösségünk során szívünkbe fogja írni azokat, akik felé nekünk szolgálunk kell.

2Korintus 3,2-3

2. A mi levelünk ti vagytok, beírva a mi szívünkbe, a melyet ismer és olvas minden ember;

3. A kik felől nyilvánvaló, hogy Krisztusnak a mi szolgálatunk által szerzett levele vagytok, nem tentával, hanem az élő Isten Lelkével írva; nem kőtáblákra, hanem a szívnek hústábláira.

Honnan tudjuk, hogy mikor válunk alkalmassá a tanúságtételre? Ezt nem mi döntjük el, hanem Isten. Aki a nagy látványos dolgokra vágyik, könnyen lehet, hogy közben nem veszi észre azokat az előtte lévő feladatokat, amelyeket Isten vár tőle. Például, bizonyos értelemben mindenkinek lehet egy Lázára, aki felé szolgálnia kell, de ha engedetlené válik és ezt nem teszi meg, akkor egyszer csak eljőhet a számadás napja, amikor számot kell adnia azért az egy emberért aki felé szolgálnia kellett volna, akit nem engedett meg az Úrnak, hogy beírassa a szívébe (Lukács 16,19-31). A lényeg, minden valódi és maradandó dolog, az Úrral való közösségünkben fog fakadni, így az igazi evangélizáció is, de ennek folyamatát és mikéntjét Isten határozza meg, nem mi. Végül azt a kérdést is tisztáznunk kell, hogy minden esetben csodáknak kell követnie tanúságtételünket?

Hiszen a Márk 16,17-20-ban ezt olvassuk:

17. Azokat pedig, a kik hisznek, ilyen jelek követik: az én nevemben ördögöket űznek; új nyelveken szólnak.

18. Kígyókat vesznek föl; és ha valami halálost isznak, meg nem árt nekik: betegekre vetik kezeiket, és meggyógyulnak.

19. *Az Úr azért, minekutána szólott vala nékik, felviteték a mennybe, és üle az Istennek jobbára.*

20. *Azok pedig kimenvén, prédikálának mindenütt, az Úr együtt munkálván velök, és megerősítvén az ígét a jelek által, a melyek követik vala.*

Tehát itt azt olvassuk, hogy azokat akik hisznek vagyis akkor mindenkinek nyelveken kell szólania, betegeket kell gyógyítani, démonokat kiűzni, stb, hiszen nagyon egyértelműen ez van a Bibliában. Egy másik igéből azonban kiderül, hogy maga az Úr határozza meg, hogy mikor mi történjen, vagyis a hirdetett ígét ő fogja jelekkel megerősíteni akkor amikor ezt ő akarja és úgy ahogyan ezt ő akarja vagyis ez sem rajtunk múlik.

Zsidókhöz 2,4

4. *Velök együtt bizonysgot tevén arról az Isten, jelekkel meg csodákkal és sokféle erővel s a Szentléleknek közléseivel az ő akarata szerint.*

Tehát: a Szentléleknek közléseivel, az ő akarata szerint vagyis a Márk 16, 17-től leírt természetfeletti megnyilvánulások is alá voltak rendelve Isten akaratának. az Úrral való közösségünk során egyedül Isten adhat növekedést minden dologban, de úgy, ahogy ezt ő akarja. Mi tehetünk akármit, de ha nem Isten adja a növekedést, akkor az a tevékenység amit mi teszünk, csupán csak emberi pótcselekvés.

1Korintus 3,6-7

6. *Én plántáltam, Apollós öntözött; de az Isten adja vala a növekedést.*

7. *Azért sem a ki plántál, nem valami, sem a ki öntöz; hanem a növekedést adó Isten.*